

MUSLIM
SUNNIT-HANEFIT RELIGION
IN REPUBLIC OF BULGARIA

МЮСЮЛМАНСКО СУНИТСКО
ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ
В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

دار الإفتاء العام للمسلمين السنة الأحناف في جمهورية بلغاريا

Изх. № 300-34 27.11.2018г.

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ~~НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ~~

Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА КОМИСИЯТА ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА

Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ

ДО

НАРОДНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ЧЛЕНОВЕ НА КОМИСИЯТА ПО
ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Бихме искали да Ви припомним, без да Ви натрапваме обективното и справедливо становище на Българската православна църква - Българска патриаршия с цел да подчертаем, че е недопустимо група народни представители да използват тази църква за праван, бухалка и меркантилна институция, като внушават, че тази институция застава в защита на ограбването на българската Държава и общините, подкрепя опитите на една партия да овладее едно изповедание и това изповедание, уж откъснато от влиянието на турския Дианет, да има възможност да се облагодетелства, както от българската Държава със сума около 15 милиона лева, така и да запази действащото си финансиране отвън (по-точно от Турция), на база на отпадналите вече спорни текстове за това финансиране.

Припомняме Ви първоначалното изявление на Светия синод :

„Основавайки се на принципите, върху които се изгражда конституционния, законов и демократичен модел на църковно-държавни отношения, както и на установения от хилядолетия вътрешно-църковен каноничен ред относно неприкосновеността на

имуществото на Църквата, особения статус на свещенослужителите, който е гаранция за нейната автономност, свобода на вероизповед и богослужесна практика, заявяваме:

1. Религиозните общности и институции са отделени от държавата. Според Конституционният съд на РБ недопустима е държавна намеса и държавно администриране на вътрешноорганизационния живот на религиозните общности и институции, както и в тяхното обществено проявление.

Действащият Закон за вероизповеданията /ЗВ/ е един демократичен закон, в съответствие с международните стандарти на универсалните и регионални международни договори – чл. 18, ал.1 Международния пакт за граждански и политически права МПГПП и чл. 9 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/ – безспорно признато и от Конституционния съд на РБ.

Промяната на Закона за вероизповеданията в тази му част – гарантирането свободата и вътрешно управление на вероизповеданията – носи сериозен риск за нарушаване на основни демократични принципи, като при това и добрите мотиви за законодателни промени, ще се компрометират от само себе си.

2. Борбата с тероризма или други престъпления, насочени срещу конституционния и законов ред в държавите са в предметния обхват на други специални закони. Българското законодателство дава всеобхватна законова защита и съответни мерки и правомощия на специализираните органи – ДАНС, разузнаване, прокуратура, МВР и съд по специалните закони за борба с тероризма, без с това да се променя демократичната законова основа за вероизповеданията, чиито верски убеждения и богослужесна практика изключват такива явления в своята дейност.”

В тази връзка искаме да Ви припомним и основните принципи на законодателната инициатива на заклелите се да работят в полза на отечеството народни избраници : Принципът на правовата държава, както многократно е посочвал в практиката си Конституционният съд, е принцип, включващ в съдържанието си редица елементи, които се обхващат в изискването за върховенство на правото във всички аспекти от обществения живот, както във формален смисъл – чрез принципите за правната сигурност, за законност и изискванията за предвидимост и отчетеност на държавните дейности, в това число на законодателната дейност, за конституционносъобразност на законите, за определеност, яснота и недвусмисленост на правните норми, така и в материален смисъл – принципа за справедливост, включващ принципите за закрила на законно придобитите права и тяхната неотменимост, допустимост на ограничаването на правата единствено при спазване на принципа на пропорционалността, при допустими ограничения да се запазва същността на конкретно основно право. В обобщение на различните елементи на принципа на правовата държава, той се разглежда като „... упражняване на държавна власт на основата на конституцията, в рамките на закони, които материално и формално съответстват на конституцията и които са създадени за запазване на човешкото достойнство, за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност“ (така Решение № 1 от 27 януари 2005 г. по конституционно дело № 8 от 2004 г.; Решение № 4 от 11 март 2014 г. по конституционно дело № 12 от 2013 г.; Решение № 7 от 16 юни 2005 г. по конституционно дело № 1 от 2005 г.).

Прилагането на принципа на правовата държава е възможно, единствено ако той обвързва в еднаква степен всички категории правни субекти, подчинени на българския правопорядък, включително органите на власт, в частност – Народното събрание, като основен носител на законодателната власт в държавата. В тази насока, КС е имал повод изрично да се произнесе, че „съгласно чл. 4, ал. 1 от Конституцията, България е правова държава. В своята практика Конституционният съд многократно е посочвал, че точното и еднакво спазване на законите и Конституцията се отнася до всички правни субекти. Това се отнася и до Народното събрание при осъществяване на публичната власт“ (*Решение № 1 от 28 януари 2014 г. по конституционно дело № 22 от 2013 г.; в същия смисъл КС се е произнесъл и в: Решение № 22 от 10 декември 1996 г. по конституционно дело № 24 от 1996 г.; Решение № 17 от 16 декември 1999 г. по конституционно дело № 14 от 1999 г.; Решение № 7 от 10 април 2001 г. по конституционно дело № 1 от 2001 г.; Решение № 10 от 3 декември 2009 г. по конституционно дело № 12 от 2009 г.*).

В тази връзка и на основание задълбочена юридическа експертиза, Ви молим да не приемате на второ четене изменение на следните текстове:

1. Текста на действащия към момента закон :

„§ 4. (1) Въз основа на искане на регистрирано вероизповедание, директорът на Дирекция "Вероизповедания" на Министерски съвет издава удостоверение относно правоприемствеността между вероизповеданието и съществували религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949 г.

(2) Представителите на съответното вероизповедание внасят иска пред Софийския градски съд за установяване на правоприемственост, като представят удостоверението на директора на Дирекция "Вероизповедания" по ал. 1.

(3) Съдът се произнася с решение, което се вписва в регистъра по чл. 18.

(4) Решението може да се обжалва от други регистрирани вероизповедания по реда на Гражданския процесуален кодекс. „

Предложенията на Цветанов & Карадайъ :

„ В §4, ал.2 от ПЗР на ЗВ думата „иска“ се заменя с думата „заявление“. В §4 ал.3 от ПЗР на Закона за вероизповеданията след думата решение се добавя изреча :

„по реда на чл.530 и сл.ГПК, като в този случай разпоредбите на чл. 531, ал.2, чл.534 и чл. 535 ГПК не се прилагат”

Всъщност народните представители Цветан Цветанов и Мустафа Карадайъ предлагат искивият ред за установяване на правоприемство между регистрирани вероизповедания да се замени с ОХРАНИТЕЛНО ПРОИЗВОДСТВО, но в това „особено охранително производство“ да не се прилагат част от разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс, уреждащи охранителното производство, а именно разпоредбите на чл.534 и чл.535 ГПК. Съгласно чл.534 ГПК: „съдът може да постанови личното явяване на молителя. Той може да изисква молителят да потвърди с декларация истинността на изложените от него обстоятелства.“ /а както е известно за деклариране на неверни данни пред съд се носи наказателна отговорност/. Съгласно чл.535 ГПК: „Съдът може да се

основе на свидетелски показания, дадени пред други органи, както и да възложи на друг съд или на полицейските органи, или на общините да съберат необходимите доказателства“.

Не са ясни мотивите, поради които искивият ред за установяване на правоприемство се заменя с „охранително производство“.

Конституционният съд на РБългария вече се е произнесъл относно липсата на противоречие на съществуващата към момента разпоредба на §4 от ПЗР на ЗВ с принципа по чл.13, ал.2 от Конституцията, както и че наличието или отсъствието на правоприемственост е въпрос, който се решава от съда чрез искивия процес, а правораздаването като дейност по решаването на правни спорове е свързано с преценяване на доказателствените средства, изясняващи обстоятелствата от значение за спорното право - Решение № 12 от 15.07.2003г. на КС на РБ по конст.д.№ 3/2003г.

Предложението за изменение на §4 противоречи на вече приетото в тази връзка решение на КС на РБ и утвърдената съдебна практика. За това нашето убедено мнение е да не подкрепите този текст.

2. На следващо място :

„ Към ал.3 се добавя изречението със следното съдържание :

52. Създава се нов Параграф със следното съдържание :

„Производства по параграф 4, ал.3 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за вероизповеданията, които до влизане в сила на Законопроекта за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията не са приключили с постановено решение от СГС, се прекратяват и се разглеждат от този съд по охранителен ред, като исковата молба, по която са образувани, има значение на заявление по смисъла на параграф 4, ал.2 от ПЗР на ЗВ. Останалите производства се довършват по досегашния ред”

Логично е да си зададем въпроса колко точно образувани и висящи дела за правоприемство има пред СГС и кои са неговите ищци и ответници? Отговора е много прост и категоричен- само едно такова производство по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, по което ответници са Държавата и двадесет и една български общини, а ищец е Мюсюлманското изповедание. И как уважаеми дами и господа, се пишат закони, указва се на съда какво да прави и му се разпорежда как да гледат делата и дори как и кои точно дела да администрира, така щото на ДПС и Мустафа Хаджи да им е рахат. Ето само този текст, който е една трета от становището на тандема Цветанов & Карадайъ, е достатъчно да Ви покаже истинската същност на поправките в законопроекта, да се възстанови възможността Мюсюлманско изповедание да осъди служебно - в охранително производство Държавата и двадесет и една български общини, в чийто патримониум е имущество придобито и облагородено през последните 130 години, като музея в Кърджали, Археологическия музей в София, музея на религиите в Стара Загора, безистена в Ямбол и стотици други паметници на културата и обществени сгради. Дори от изопачения текст, няма да разберете какъв е залога на това престъпление по служба, защото както е видно от писмото до държавните мъже и жени тандема извършва национално предателство.

Предлагаме поради изключителния лобизъм в полза на едно частно лице, каквото е Мюсюлманския изповедание да не се приемат текстове, които пряко ще рефлектират върху гражданския оборот. Висящите над 58 съдебни дела по ревандикационни искиове, предявени от Мюсюлманско изповедание срещу държавата

и общините ще бъдат преразгледани при недопустими за правовия ред обстоятелства, ще се наруши баланса на справедливостта и състезателен характер на производствата, в които създа ще бъде само един регистратор на „правото“ на Мюсюлманското изповедание да притежава държавни и общински имоти и да претендира за обезщетения за пропуснати ползи в размер на пазарния наем без давностен срок. Това означава в прав текст законодателство в частен интерес, което ние Ви молим да не правите, или поне ако го сторите да сте запознати с това противоправно действие.

Съгласно чл.3 от Закона за нормативните актове, законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията, обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. Изменение на закона се налага тогава, когато има промяна в обществените отношения, която следва да бъде отразена в правните норми. Обществените отношения са взаимодействията, зависимостите в обективната действителност между социалните субекти. Обществените отношения изразяват общественото взаимодействие между социалните субекти. Както е известно, не всички обществени отношения могат и се уреждат от правото. На правна регулация подлежат тези обществени отношения, които са „признати за обществено значими и за годни поради своя волеви характер за регулиране от страна на правото.“ Разрешаването на висящи съдебни спорове за правоприемственост или на висящи съдебни спорове за собственост в полза на един определен субект, очевидно не се отнася „до уреждане на признати за обществено значими обществени отношения.“

За това нашето убедено мнение е да не подкрепите този текст.

2. Настояваме категорично :

Да не се подкрепя текста на параграф 16. В глава трета „Регистрация“ се създава чл. 20а., или да се приеме с редакция, при която да отпадне т.1 в ал.1 и в ал.3 да отпадне текста „ ал.1.,т.1”

Съображенията ни за това са следните :

В тази редакция е скрита възможността по искане на Дирекцията по вероизповеданията или на прокурора да се извършва техническа дерегистрация или закриване на юридическата личност на вече регистрирани изповедания. Това е недопустимо и противоправно явление и не оправдава внушенията на част от вносителите, че това ще реши въпроса с досега регистрираните повече от 180 изповедания. Всички експерти на вносителите ни убеждават, че това е текст ,който ще е валиден за нововъзникнали юридически лица на религиозни общности и това няма връзка със съществуването на техните общности. Да, но от правната формулировка на този текст е видно, че той е насочен само и единствено към действащите регистрации.

Поради това молим или целия текст да отпадне, защото той се съдържа в разпоредбите на чл. 8 и чл. 7 от закона, или да се приеме редакцията, която гарантира спазването на Конституцията и правовия ред.

3. Категорично да не се подкрепя предложението на народните представители Цветан Цветанов и Мустафа Карадайъ по отношение на праграф 16 :

1.систематично да се отрази в Преходните и заключителни разпоредби :

2.в т.3 думите и „чл. 7а „ да отпаднат.

Този текст в смисъла на систематичното му отразяване означава служебно заличаване на всички регистрирани към този момент вероизповедания, защото никое не отговаря на поставени в настоящото изменение критерии за регистрация, а това е еднократен акт на съда на базата на формален критерий да заличи всички регистрации - на арменци, католици, мюсюлманско изповедание мюсюлманско сунитско изповедание, протестантските деноминации и останалите до 182

Уважаеми дами и господа народни преставители членове на комисията по вероизповеданията това е най-голямата грешка, която ще направите - да тласнете страната в този правен хаос и да заличите изповедания на формален критерии. Това е директен сблъсък с правото на ЕС, с българската Конституция, с международните договори по които България е страна, с критериите на Венецианската комисия, и най-вече това обслужва тяснопартиен интерес на ДПС за овладяване на българското мюсюлманство, чрез директно формиране на подходящо юридическо представителство, регистрирано в българския съд.

Молим, да вземете в предвид изложеното и по информираност и убеденост да не гласувате спорните текстове на второ четене като дадете възможност на Председателя на комисията да внесе едни съобразени с Конституцията и правото текстове в пленарната зала, изпълнени със загриженост за вероизповеданията, със сила да подпомогнат БПЦ –БП и регистрираните изповедания и да се изпълнят мотивите на закона, които бяха свързани с националната сигурност, а не със законодателно разрешаване на висящи събедни спорове на Мюсюлманско изповедание.

С уважение

**ВИСШ ДУХОВЕН СЪВЕТ
НА МЮСЮЛМАНСКАТО СУНИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ**

